

CONCERT

CICLE AUDITORIUM DE PALMA

N.8

Orquestra Simfònica Illes Balears

Wolfgang A. Mozart
Simfonia Núm. 36, K. 425
Serguei Rakhmàninov
Danses Simfòniques,
Op. 45

Director
Joshua Weilerstein

Entrades
Taquilles Auditorium
de Palma
www.simfonicadebalears.com

09.05.2024

20.00H

 Govern de les
Illes Balears
Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

 FUNDACIÓ
ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARS

 CASTELL SON CLARET

 AETIB

 AETIB

 Illes Balears

 El Corte Inglés

Programa

30' **Simfonia núm.36 en do major KV 425 "Linz"**
Wolfgang A. Mozart (1810-1856)

Adagio – Allegro spiritoso

Andante

Menuetto

Presto

20' **Pausa**

40' **Danses simfòniques Op.45**
Serguei Rakhmàninov (1824-1896)

Allegro

Andante con moto (Tempo di Valse)

Lento assai – Allegro vivace

Director: Joshua Weilerstein

Orquestra Simfònica Illes Balears

Crèdit editorial

Danses simfòniques de S. Rakhmàninov, Boosey and Hawkes

Mozart i Rakhmàninov: el mite de la darrera obra

Bàrbara Duran

Hi ha obres que són, d'alguna manera, mitificades. És el cas del Rèquiem de Mozart (1756-1791), però també de les Danses Simfòniques de Rakhmàninov (1873-1943), i potser cap dels dos compositors mai va pensar en què ambdues obres fossin recordades sobretot per ser les darreres de la

seva vida creativa. El programa d'avui reuneix, precisament, aquests dos creadors.

La Simfonia núm. 36 en do major K. 425 té el sobrenom de Linz. Mozart havia arribat a Viena el 1781, amb unes certes expectatives de desenvolupar la seva carrera allà. Encara sota el domini professional de l'arquebisbe de Salzburg, no trobava la manera de rompre de manera adequada les baules que l'unien a la ciutat del seu naixement... Ja havia triomfat amb l'estrena de l'òpera *Idomeneo* a Múnic, i cercava la manera d'instal·lar-se a Viena de manera permanent. Fou en aquesta època quan va conèixer i assentar la relació amb la qual seria la seva esposa, Konstanze Weber.

Una relació que son pare, Leopold Mozart, mai va aprovar del tot. El juliol de 1783, va viatjar amb la que ja era la seva esposa a Salzburg, per tal de reconduir les relacions familiars. No ho va aconseguir del tot, i tornà a Viena amb Konstanze. En aquest viatge de retorn, es van aturar a Linz uns dies, per visitar el comte Thun-Hohenstein, amic de la família. I així va saber que hi hauria una trobada musical al teatre de la ciutat el dia 4 de novembre. No portava cap de les seves obres amb ell, així que en qüestió de dies (hores?) va escriure aquesta Simfonia núm. 36.

Per la seva factura, bé es pot suposar que Mozart volia demostrar el seu domini del llenguatge simfònic del moment. I és, talment, així: la Simfonia Linz (ara ja s'entén el perquè del sobrenom) és un compendi de com escriure una simfonia de tall clàssic amb estil, elegància i equilibri. Amb una plantilla orquestral no massa ampla però efectiva (dos oboès, dos fagots, dues trompes, dues trompetes, timbales i cordes) presenta quatre moviments amb temes molt ben diferenciats i una estructura amb les simetries temàtiques de la forma sonata d'aquest període.

Una novetat, però, és l'inici, amb una introducció *Adagio*, que Mozart usa per primer cop. Segueix un primer moviment que destaca per la seva lleugeresa, energia i seccions molt definides; amb un llenguatge figuratiu propi de l'estil clàssic galant. Mozart vol deixar entreveure el seu mestratge amb la instrumentació, i així es deixa portar per marcar amb força la participació de la secció de vent i percussió, versus les cordes, amb un desplegament magistral dels recursos dels quals disposava. Un segon temps *Andante* porta a un món plàcid, de segell inequívocament mozartià en la seva aparent simplicitat i elegància. Segueixen un *Menuet* i *Trio* on cal destacar les petites bicínies a càrrec d'oboès i fagot, que enlairen el seu cant per sobre de l'acompanyament. El *Presto* és llampant, net i brillant: si algú dubtava de la capacitat de Mozart com a simfonista, aquest darrer moviment aplaca les crítiques.

Des d'aquesta simfonia mozartiana Les Danses Simfòniques de Sergei Rakhmàninov (1940) permeten traçar com evoluciona l'escriptura simfònica en un segle i mig. Aquesta obra és la darrera de la seva vida compositiva, després que Rakhmàninov sortís de Rússia el 1917 i es quedés als Estats Units fins a la seva mort. En la primera dansa, l'orquestra desplega la seva veu rotunda: seccions molt vives contrasten amb altres més líriques on diàlegs deliciosos entre els instruments de vent-fusta són explorats amb diverses combinacions i completats per les cordes. Bona part del món rítmic, melòdic i harmònic de Rakhmàninov és desplegat aquí de manera apassionada. Segueix una mena de cataclisme orquestral ansiós, que porta a una veu de conjunt molt poderosa, a vegades amenaçant, però capaç de dissoldre, alhora, en fragments de bellíssim cant comunal. La segona dansa enlaira la melodia al mig dels tocs del vent metall, per sobre d'un ritme insistent. La veu del violí sol dona pas a un fragment nebulós; seccions melòdiques en un misteriós ambient; flautes i piccolos s'encarreguen d'increïbles i agilíssimes melodies que condueixen a un segment airós però combinat amb una certa dissolució... tornen, com a recordatori de l'inici, els tocs del vent metall.

La darrera dansa desplega una agilitat extraordinària on el ritme cohesiona tot el material. A vegades, l'orquestra sona com un mar en calma després d'una tempesta salvatge, però capaç d'abocar-se en una mena d'immolació tímbrica solament ordenada per la presència ferma del ritme de dansa insistent. Rakhmàninov insereix, també, estructures melòdiques que semblen sorgir d'un altre món, com el Dies Irae llatí o, finalment, el cant ortodox rus.

Sempre roman en tota l'obra, però, l'aire fluctuant d'una dansa gairebé salvatge que es desplega, com una magnífica espiral sonora, cap a l'espai simbòlic i mític de la música de tots els temps.

Mozart y Rachmaninov: el mito de la última obra

Bàrbara Duran

Hay obras que son, de alguna manera, mitificadas. Es el caso del Réquiem de Mozart (1756-1791), pero también de las Danzas Sinfónicas de Rachmaninov (1873-1943), y quizás ninguno de los dos compositores nunca pensó en que ambas obras fueran recordadas sobre todo para

ser las últimas de su vida creativa. El programa de hoy reúne, precisamente, estos dos creadores.

La Sinfonía núm. 36 en do mayor K. 425 tiene el sobrenombre de Linz. Mozart había llegado a Viena en 1781, con ciertas expectativas de desarrollar su carrera. Todavía bajo el dominio profesional del arzobispo de Salzburgo, no encontraba la manera de roturar de manera adecuada los eslabones que lo unían con su ciudad natal... Ya había triunfado con el estreno de la ópera *Idomeneo* en Múnich, y buscaba la manera de instalarse en Viena de manera permanente. Fue en esta época cuando conoció y asentó la relación con la que sería su esposa, Konstanze Weber.

Una relación que su padre, Leopold Mozart, nunca aprobó del todo. En julio de 1783, viajó con la que ya era su esposa en Salzburgo, para reconducir las relaciones familiares. No lo consiguió del todo, y volvió a Viena con Konstanze. En este viaje de vuelta, se pararon en Linz unos días, para visitar al conde Thun-Hohenstein, amigo de la familia. Y así supo que habría un encuentro musical en el teatro de la ciudad el día 4 de noviembre. No llevaba ninguna de sus obras con él, así que en cuestión de días (¿horas?) escribió esta Sinfonía núm. 36.

Por su factura, bien se puede suponer que Mozart quería demostrar su dominio del lenguaje sinfónico del momento. Y es, talmente, así: la Sinfonía Linz (ahora ya se entiende el porqué del sobrenombre) es un compendio de cómo escribir una sinfonía de corte clásico con estilo, elegancia y equilibrio. Con una plantilla orquestal no demasiado grande pero efectiva (dos oboes, dos fagots, dos trompas, dos trompetas, timbales y cuerdas) presenta cuatro movimientos con temas muy bien diferenciados y una estructura con las simetrías temáticas de la forma sonata de este periodo.

Una novedad, pero es el inicio, con una introducción *Adagio*, que Mozart usa por primera vez. Sigue un primer movimiento que destaca por su ligereza, energía y secciones muy definidas; con un lenguaje figurativo propio del estilo clásico galante. Mozart quiere dejar entrever su maestría con la instrumentación, y así se deja llevar para marcar con fuerza la participación de la sección de viento y percusión, versus las cuerdas, con un despliegue magistral de los recursos de los cuales disponía. Un segundo tiempo *Andante* lleva a un mundo plácido, de sello inequívocamente mozartiano en su aparente simplicidad y elegancia. Siguen un *Menuet* y *Trío* donde hay que destacar las pequeñas bicinias a cargo de oboes y fagot, que elevan su canto por encima del acompañamiento. El *Presto* es rápido, limpio y brillante: si alguien dudaba de la capacidad de Mozart como sinfonista, este último movimiento aplaca las críticas.

Desde esta sinfonía mozartiana Las Danzas Sinfónicas de Sergei Rachmaninov (1940) permiten trazar como evoluciona la escritura sinfónica en un siglo y medio. Esta obra es la última de su vida compositiva, después de que Rachmaninov saliera de Rusia en 1917 y se quedara en los Estados Unidos hasta su muerte. En la primera danza, la orquesta despliega su voz rotunda: secciones muy vivas contrastan con otras más líricas donde diálogos deliciosos entre los instrumentos de viento-madera son explorados con varias combinaciones y completados por las cuerdas. Buena parte del mundo rítmico, melódico y armónico de Rachmaninov es desplegado aquí de manera apasionada. Sigue un tipo de cataclismo orquestal ansioso, que lleva a una voz de conjunto muy poderosa, a veces amenazando, pero capaz de disolverse, a la vez, en fragmentos de bellísimo canto comunal.

La segunda danza eleva la melodía en medio de los toques del viento metal, por encima de un ritmo insistente. La voz del violín solo da paso a un fragmento nebuloso; secciones melódicas en un misterioso ambiente; flautas y piccolos se encargan de increíbles y ágiles melodías que conducen a un segmento airoso pero combinado con cierta disolución... vuelven, como recordatorio del inicio, los toques del viento metal.

La última danza despliega una agilidad extraordinaria donde el ritmo cohesiona todo el material. A veces, la orquesta suena como un mar en calma después de una tormenta salvaje, pero capaz de abocarse en un tipo de inmolación tímbrica solo ordenada por la presencia firme del ritmo de danza insistente. Rachmaninov inserta, también, estructuras melódicas que parecen surgir de otro mundo, como el Días Irae latín o, finalmente, el canto ortodoxo ruso.

Siempre permanece en toda la obra, pero, el aire fluctuante de una danza casi salvaje que se despliega, como una magnífica espiral sonora, hacia el espacio simbólico y mítico de la música de todos los tiempos.

Mozart i Rajmáninov: myths about the last work

Bàrbara Duran

Certain works are somehow mythicised. Such is the case of the Requiem by Mozart (1756-1791), and the Symphonic Dances by Rachmaninov (1873-1943), although neither of the two composers ever thought that these works would be remembered mainly

for being the last in their creative lives. This evening's programme gathers the two creators through them.

Symphony No.36 in C major K. 425 is also known as the Linz Symphony. Mozart had arrived in Vienna in 1781, expecting to develop his career there. Still under the professional management of the Archbishop of Salzburg, he could not find the way to properly break the chains that bound him with his birth city... Mozart had already succeeded with the première of his opera *Idomeneo* in Munich and was trying to settle permanently in Vienna. He then met his wife-to-be, Constanze Weber, and they formalized their engagement.

His father, Leopold Mozart, never fully approved of this relationship. In July 1783, Mozart travelled to Salzburg with Constanze (his wife already), to try and redirect the family relations. But he did not manage to do so, and he and Constanze returned to Vienna. On their journey back, they stopped in Linz for a few days to visit Count Thun-Hohenstein, a friend of the family. There, Mozart learned about a musical encounter taking place in the city's theatre on November 4th. He had not brought any of his works along so, in a matter of days (maybe hours?), he wrote Symphony No.36.

Its craft makes one think that Mozart wanted to prove his knowledge of the symphonic language of the time. And so, he did: the Linz Symphony (now we get the nickname) is an abstract on how to write a Classical symphony with style, elegance and balance. With an orchestral ensemble not too big but effective (two oboes, two bassoons, two horns, two trumpets, timpani and strings), it presents four movements with well-differentiated themes and a structure with the theme symmetries from the sonata of the time. However, its beginning is a novelty, with an introduction Adagio which Mozart used for the first time. A first movement follows, standing out for its lightness, energy and well-defined sections; with his own figurative language, characteristic of the classic gallant style. Mozart wants us to catch a glimpse of his mastery in instrumentation –he flows and strongly marks the participation of the wind and percussion sections, versus the strings, with a master's deployment of the available resources. A second time, Andante, takes us to a placid universe of unequivocally Mozartian signature in its apparent simplicity and elegance. The Menuetto and the Trio follow, where the oboes and bassoons play little honks elevating their song over the accompaniment. The Presto is flashy, clean and bright: if someone doubted Mozart's skill as a symphonist, this last movement silences all criticism.

From the Mozartian symphony, Sergei Rachmaninov's *Symphonic Dances* (1940) allow us to trace the evolution of symphonic writing across a century and a half. This is the last piece in his life as a composer, written after leaving Russia in 1917 and having settled in the United States –where he would pass away. In the first dance, the orchestra displays a resounding voice: very lively sections contrast with other more lyrical ones, where delicious dialogues between the woodwind instruments are explored in a variety of combinations and completed by the strings. A great part of Rachmaninov's rhythmic, melodic and harmonic universe is unveiled here very passionately. This is followed by a somehow anxious orchestral upheaval, which leads to a very powerful, combined voice, sometimes threatening but also capable of dissolving in fragments of gorgeous communal song. The second dance lifts the melody to the centre of brass wind calls, above an insistent rhythm. The voice of the violin gives way to a cloudy fragment; melodic sections in a mysterious environment; flutes and piccolos in charge of incredible, very agile melodies that take us to an airy segment, which is also somehow dissolving... And, as a reminder of the beginning, the brass wind calls return.

The last dance displays an extraordinary agility, through which rhythm brings all the materials together. Sometimes, the orchestra sounds like a calm sea after a wild storm that would fall into timbrical immolation, only structured by the firm presence of the insistent dance rhythm. Rachmaninov also inserted melodic structures that seem to come from another world, such as the Latin *Dies Irae* or Russian orthodox chanting. Nevertheless, all through the piece, there is the fluctuating air of an almost wild dance, unfolding –like a magnificent sound spiral– towards the symbolical and mythical space of timeless music.

Joshua Weilerstein

director

Joshua Weilerstein

director

Joshua Weilerstein gaudeix d'una trajectòria d'èxit com a director convidat arreu del món, i ha establert vincles molt estrets amb les millors orquestres i solistes. D'ell, n'han lloat la presència expressiva i dinàmica al podi, i les seves actuacions "intenses, eloqüentment emocionants i espectacularment afilades". Amb un repertori que va des de la Renaixença fins a la música d'avui, combina un amor profund per les obres magistrals canòniques amb un compromís apassionat per descobrir les peces de compositors no prou representats, com Pavel Haas, William Grant Still, William Levi Dawson i Ethel Smyth. És un gran defensor de les músiques d'avui i patrocina les obres de Caroline Shaw, Jörg Widmann, Derrick Skye i Christopher Rouse entre d'altres. La temporada 2023/24, Weilerstein va començar a ocupar el càrrec de Director Principal amb la Aalborg Symphony Orchestra de Dinamarca, i el 2024/25 assumirà el de Director Musical de l'Orchestre National de Lille.

Weilerstein dirigeix habitualment arreu d'Europa. A Alemanya, cal destacar recentment concerts amb la Bavarian Radio Symphony, SWR Stuttgart Symphony, NDR Hannover, Deutsche Kammerphilharmonie i Komische Oper Orchestra; i aquesta temporada debuta amb la Berlin Konzerthaus Orchestra. Al Regne Unit, ha dirigit la London Philharmonic i la Royal Liverpool Philharmonic, i aquesta temporada torna a les orquestres BBC Philharmonic i City of Birmingham Symphony. També dirigeix de manera regular a Escandinàvia, França, Bèlgica, Espanya i Holanda, on recentment va tornar per a dirigir l'Orchestre National de Lille al Concertgebouw d'Amsterdam. Entre 2015-2021, va ser Director Artístic de l'Orchestre de Chambre de Lausanne, i com a Director Principal de la Aalborg Symphony, Weilerstein vol enregistrar la Simfonia Núm.1 de William Grant, així com altres projectes, incloent-hi una edició en directe del seu pòdcast popular "Sticky Notes" sobre la Simfonia del Nou Món de Dvorak.

Weilerstein també té molta demanda als Estats Units, on recentment cal destacar el seu debut amb la Chicago Symphony al Festival de Ravinia i el retorn a la San Francisco Symphony l'estiu del 2023. En temporades anteriors, ha dirigit les simfòniques de Seattle i Filadèlfia, i la Filharmònica de Nova York, entre moltes altres. La temporada 2021/22 va ser nomenat Director Musical de Phoenix, una orquestra dinàmica i ambiciosa de Boston dedicada a presentar concerts de música clàssica en formats accessibles i inoblidables, i a la promoció de compositors la qualitat dels quals ha estat injustament passada per alt.

Fill d'una família de músics, l'experiència formativa en música clàssica de Weilerstein va ser una gira a Panamà i Guatemala com a violinista amb la Youth Philharmonic Orchestra de Boston, on l'orquestra va actuar per a un públic de milers de joves que no havien sentit mai una orquestra en concert en directe. Aquesta experiència va encendre el seu desig d'iniciar una carrera en l'àmbit de la música clàssica. Mentre estudiava pel seu màster en violí i dirigia al conservatori de Nova Anglaterra, Weilerstein va guanyar el Primer Premi i el Premi del Públic al Concurs Malko de Joves Directors a Copenhagen, l'any 2009, i com a resultat va ser contractat per ocupar el lloc d'Ajudant de Director de la Filharmònica de Nova York (2012-2015).

L'any 2017, inspirat per l'evangelisme musical brillant que practicava Leonard Bernstein, Weilerstein va començar el seu pòdcast sobre música clàssica "Sticky Notes", un programa per a melòmans i neòfits, que ha esdevingut un èxit sorprenent amb més de quatre milions i mig de descàrregues en 175 països.

Joshua Weilerstein

director

esp

Joshua Weilerstein disfruta de una trayectoria de éxito como director invitado en todo el mundo, y ha establecido vínculos muy estrechos con las mejores orquestas y solistas. De él, han alabado la presencia expresiva y dinámica en el podio, y sus actuaciones “intensas, elocuentemente emocionantes y espectacularmente afiladas”. Con un repertorio que va desde el renacimiento hasta la música de hoy, combina un amor profundo por las obras magistrales canónicas con un compromiso apasionado para descubrir las piezas de compositores no suficientes representados, como Pavel Haas, William Grant Still, William Levi Dawson i Ethel Smyth. Es un gran defensor de la música de hoy y patrocina las obras de Caroline Shaw, Jörg Widmann, Derrick Skye y Christopher Rouse entre otros. La temporada 2023/24, Weilerstein empezó a ocupar el cargo de Director Principal con la Aalborg Symphony Orchestra de Dinamarca, y en 2024/25 asumirá el de Director Musical del Orchestre National de Lille.

Weilerstein dirige habitualmente en todo Europa. En Alemania, hay que destacar recientemente conciertos con la Bavarian Radio Symphony, SWR Stuttgart Symphony, NDR Hannover, Deutsche Kammerphilharmonie y Komische Oper Orchestra; y esta temporada debuta con la Berlin Konzerthaus Orchestra. En el Reino Unido, ha dirigido la London Philharmonic y la Royal Liverpool Philharmonic, y esta temporada vuelve a las orquestas BBC Philharmonic y City of Birmingham Symphony. También dirige de manera regular en Escandinavia, Francia, Bélgica, España y Holanda, donde recientemente volvió para dirigir la Orchestre National de Lille al Concertgebouw de Ámsterdam. Entre 2015-2021, fue Director Artístico del Orchestre de Chambre de Lausanne, y como Director Principal de la Aalborg Symphony, Weilerstein quiere grabar la Sinfonía Núm.1 de William Grant, así como otros proyectos, incluyendo una edición en directo de su podcast popular “Sticky Notas” sobre la Sinfonía del Nuevo Mundo de Dvorak.

Weilerstein también tiene mucha demanda en los Estados Unidos, donde recientemente hay que destacar su debut con la Chicago Symphony en el Festival de Ravinia y el retorno en la San Francisco Symphony el verano del 2023. En temporadas anteriores, ha dirigido las sinfónicas de Seattle y Filadelfia, y la Filarmónica de Nueva York, entre otras muchas. La temporada 2021/22 fue nombrado Director Musical de Phoenix, una orquesta dinámica y ambiciosa de Boston dedicada a presentar conciertos de música clásica en formatos accesibles e inolvidables, y a la promoción de compositores cuya calidad ha sido injustamente pasada por alto.

Hijo de una familia de músicos, la experiencia formativa en música clásica de Weilerstein fue una gira en Panamá y Guatemala como violinista con la Youth Philharmonic Orchestra de Boston, donde la orquesta actuó para un público de miles de jóvenes que no habían sentido nunca una orquesta en concierto en directo. Esta experiencia encendió su deseo de iniciar una carrera en el ámbito de la música clásica. Mientras estudiaba su máster en violín y dirigía en el conservatorio de Nueva Inglaterra, Weilerstein ganó el Primer Premio y el premio del Público al Concurso Malko de Jóvenes Directores a Copenhagen, en 2009, y como resultado fue contratado para ocupar el lugar de Ayudante de Director de la Filarmónica de Nueva York (2012-2015).

El año 2017, inspirado por el evangelismo musical brillante que practicaba Leonard Bernstein, Weilerstein empezó su podcast sobre música clásica “Sticky Notas”, un programa para melómanos y neófitos, que ha acontecido un éxito sorprendente con más de cuatro millones y medio de descargas en 175 países.

Joshua Weilerstein

conductor

eng

Joshua Weilerstein enjoys a flourishing guest conducting career across the globe and has forged close relationships with many of the world's finest orchestras and soloists. He is praised for his expressive and dynamic presence on the podium and for his "intense, eloquently moving and spectacularly knife-edge" performances. With a repertoire that spans from the Renaissance era to the music of today, he combines a deep love for canonical masterpieces alongside a passionate commitment to uncovering the works of under-represented composers such as Pavel Haas, William Grant Still, William Levi Dawson and Ethel Smyth. He is also a tireless advocate for the music of today, championing the works of Caroline Shaw, Jörg Widmann, Derrick Skye and Christopher Rouse amongst others. In 23/24 Weilerstein begins his tenure as Chief Conductor of Denmark's Aalborg Symphony Orchestra and in 24/25 he will take up the position of Music Director of Orchestre National de Lille.

Weilerstein conducts widely across Europe. In Germany recent highlights have included concerts with Bavarian Radio Symphony, SWR Stuttgart Symphony, NDR Hannover, Deutsche Kammerphilharmonie, Komische Oper Orchestra and this season he makes his debut with the Berlin Konzerthaus Orchestra. In the UK in recent seasons he has conducted the London Philharmonic, Royal Liverpool Philharmonic and in 23/24 returns to the BBC Philharmonic and City of Birmingham Symphony orchestras. He also conducts regularly in Scandinavia, France, Belgium, Spain and Holland, where he returned recently to conduct the Orchestre National de Lille at the Concertgebouw Amsterdam. Weilerstein was Artistic Director of the Orchestre de Chambre de Lausanne between 2015-2021 and as Chief Conductor of the Aalborg Symphony, Weilerstein looks forward to recording William Grant Still's 1st Symphony as well as other recording projects including a live edition of his popular Sticky Notes Podcast on Dvorak's New World Symphony.

Weilerstein is also much in demand in the US, where current highlights include his debut with the Chicago Symphony at Ravinia and return to the San Francisco Symphony in Summer 2023. In past seasons he has conducted the Seattle Symphony, Philadelphia, and New York Philharmonic orchestras amongst many others. In 2021/2022 he became the Music Director of Phoenix, a dynamic and ambitious orchestra in Boston devoted to the presentation of classical music concerts in accessible and unforgettable ways and to the promotion of music by composers whose works have been unjustly overlooked.

Born into a musical family, Weilerstein's formative experience with classical music was as a violinist on tour to Panama and Guatemala with the Youth Philharmonic Orchestra of Boston, where the orchestra performed for thousands of young people who had never heard a live orchestra concert. This experience sparked a desire in Weilerstein to pursue a career in classical music. While pursuing his Master's degree in violin and conducting at the New England Conservatory, Weilerstein won both the First Prize and the Audience Prize at the Malko Competition for Young Conductors in Copenhagen in 2009 and he was subsequently appointed as Assistant Conductor of the New York Philharmonic from 2012-2015.

In 2017, inspired by the brilliant musical evangelism practised by Leonard Bernstein, Weilerstein launched a classical music podcast called "Sticky Notes." The show, for both music lovers and newcomers alike, has become wildly successful with more than 4.5 million downloads in 175 countries.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. La història de l'orquestra es remunta a l'any 1946, any en què es va crear l'Orquestra Simfònica de Mallorca, el primer director de la qual va ser el mestre coreà Eaktay-Ahn. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en el Trui Teatre, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'arxiduc d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol "Sonam per Tu" durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

La Simfònica compta amb un segell discogràfic que li permet distribuir els seus enregistraments per diferents plataformes musicals com Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre d'altres. En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consejo de Mallorca. La historia de la orquesta se remonta al año 1946, año en el que se creó la Orquesta Sinfónica de Mallorca, cuyo primer director fue el maestro coreano Eaktay-Ahn. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Trui Teatre, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'arxiduc de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

La Sinfónica cuenta con un sello discográfico que le permite distribuir sus grabaciones por diferentes plataformas musicales como Spotify, Apple Music, Amazon Music, Google Play Music, entre otros. En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca. The history of the orchestra dates back to the 1940s, and its first conductor was Korean maestro Eaktay-Ahn. Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014.

Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma, Trui Teatre and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, *L'Arxiduc*, with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva.

Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

The OSIB has a label which allows us to distribute our recordings across a number of music platforms, such as Spotify, Apple Music, Amazon Music and Google Play Music, among others. The new headquarters of the OSIB are currently under construction. Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Propers concerts

Maig

**ÒPERA
TEATRE
PRINCIPAL
DE PALMA**

Romeo et Juliette, Ch. Gounod

Franck Villard, director

22 MAIG
20.00 h

24 MAIG
20.00 h

26 MAIG
18.00 h

**ÒPERA
TEATRE
PRINCIPAL
DE PALMA**

La Bohème, G. Puccini

Francesco Lanzillota, director

7 JUNY
21.00 h

9 JUNY
20.00 h

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Víctor Ros (Interí)
Cristina Sánchez (Interí)

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Benjamin Payen (interí)

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Elisabeth Romero
Hanga Zsofia Fehér
Samuel Sedano (Interí)

VIOLONCELS

Emmanuel Bleuse, solista
Ibolya Rózsás, ajudant de solista
Felipe Temes
Manuela Torres
Llorenç Rosal
Leila El Charef (Interí)

CONTRABAIXOS

Martin Gregg, solista
Jozef Szafranski, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Carlos Fortea, ajudant de solista

CLARINETS

Eduardo Bernabeu, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Andreu Carbonell, ajudant de solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de dolista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

David Montoya, solista (Interí)

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

REFORÇOS

Carlota Coll, violí
Laura Gallego, violí
Clementina Valente, violí
Marta Florit, violí
Raquel Cobo, viola
Irene Cervera, violoncel
Marie Debousquet, violoncel
Mar Rodríguez, contrabaix
Mar Ripoll, contrabaix
Eduald Ribas, contrabaix
Pablo Goterris, saxofon
Miguel Renú, percussió
Sabela Castro, percussió
Carlota Cáceres, percussió
Marcos Morales, percussió
Llorenç Prats, piano

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració

Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical

Gloria Grati, secretaria tècnica

Juan Ramon Garcia, faristoler

Maria del Mar Furió, serveis artístics

Aina Gayart, auxiliar

Francisca Pallicer, auxiliar

Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts

María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports

Bartomeu Riera, director adjunt IEB

Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

Govern de les Illes Balears

Conselleria de Turisme, Cultura i Esports

FUNDACIÓ
ORQUESTRA SIMFÒNICA
ILLES BALEARS

CASTELL SON CLARET

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

GOIB /
CONSELLERIA
TURISME, CULTURA
I ESPORTS

AETIB
AGÈNCIA D'ESTRATÈGIA
TURÍSTICA ILLES BALEARS

El Corte Inglés